

Sygn. akt *XVII AmE 101/14*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Maria Witkowska**

Protokolant: sekretarz sądowy Irmina Bartochowska

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2015r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania (...) **Spółka jawna A. K., M. K. z siedzibą w miejscowości K.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o **wymierzenie kary pieniężnej**

na skutek odwołania (...) Spółka jawna A. K., M. K. z siedzibą w miejscowości K. od Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 maja 2014r. Nr (...)

1) **oddala odwołanie,**

2) **zasądza od (...) Spółka jawna A. K., M. K. z siedzibą w miejscowości K. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt XVII AmE 101/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 maja 2014 roku Nr (...) pozwany - Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w związku z art. 56 ust. 2 pkt 1, ust. 3, 4 oraz 6 w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r., poz. 1059 z 2013 r. poz. 984, poz. 1238 oraz z 2014 r. poz. 457 i poz. 490) oraz w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 i z 2014 r. poz. 183), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej (...) Spółka Jawna A. K., M. K. z siedzibą w miejscowości K. w związku z ujawnieniem, w prowadzonej przez ww. przedsiębiorcę koncesjonowanej działalności gospodarczej, polegającej obrocie paliwami ciekłymi, nieprawidłowości polegających na nieprzestrzeganiu obowiązków wynikających z koncesji poprzez wprowadzanie do obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z norm określonych prawem, co stanowi naruszenie warunków 2.1.2. oraz 2.2.3. udzielonej Przedsiębiorcy koncesji na obrót paliwami ciekłymi z dnia 3 września 2004 r. nr (...) z późn. zm, a tym samym - wypełnienie dyspozycji art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne, orzekł, że:

1. przedsiębiorca: (...) Spółka Jawna A. K., M. K. z siedzibą w miejscowości K., naruszył warunki 2.1.2. oraz 2.2.3. udzielonej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki koncesji na obrót paliwami ciekłymi z dnia 3 września 2004 r. nr (...) z późn. zm., w ten sposób, iż wprowadził do obrotu poprzez stację paliw mieszczącą się w miejscowości K. (...), olej napędowy o jakości niezgodnej z przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 09 grudnia 2008r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz.U. z 2013r., poz. 1058).

2. za działania opisane w punkcie 1 wymierzył (...) Spółka Jawna A. K., M. K. z siedzibą w miejscowości K., karę pieniężną w wysokości 28.000 zł, co stanowi (...) przychodu ww. przedsiębiorcy, osiągniętego z działalności koncesjonowanej w 2013 r.

Od przedmiotowej Decyzji odwołanie wniósł (...) Spółka Jawna A. K., M. K. z siedzibą w miejscowości K., domagając uchylenia Decyzji w części dotyczącej wysokości nałożonej kary pieniężnej poprzez jej zmniejszenie do kwoty 5.000 zł. Jednocześnie powód zarzucił naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7, 77 i 80 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2000r. nr 98, poz.1071 z późn. zm.) poprzez odstąpienie od zbadania, czy naruszenie warunku 2.1.2 oraz 2.2.3 koncesji na obrót paliwami ciekłymi nastąpiło z winy strony.

W uzasadnieniu odwołania powód wywiódł, że Prezes URE nie podjął nawet próby analizy czy i w jakim stopniu można przypisać Koncesjonariuszowi winę za zaistniały stan rzeczy. Wskazał, że zakupywał paliwo od (...) S.A. Terminal Paliw nr(...)w L., przy czym podał, że nie ma w praktyce żadnej możliwości wyegzekwowania od dostawcy, aby zakupione paliwo przed fizycznym opuszczeniem bazy należącej do (...) zostało poddane badaniom. Podniósł, że procedury istniejące w (...) wykluczają pobieranie prób paliwa na terenie bazy i uzależnianie zakupu danej partii od wyników badań laboratoryjnych reprezentatywnej próbki. Powód zaznaczył, iż jego sytuacja uzależniona jest od tego, czy zakupione paliwo istotnie odpowiada swoimi parametrami wszystkim danym zawartym na świadectwie jakości. Wywiódł z tego, że nałożona przez Prezesa URE kara pieniężna za oferowanie do sprzedaży paliwa niespełniającego norm jakościowych jest nieadekwatna do stopnia zawinienia. Poza tym powód zwrócił uwagę na dodatkowe skutki finansowe wynikłe z faktu przekroczenia norm paliwa w postaci kary nałożonej przez organ podatkowy w wysokości 18.000 zł za wprowadzenie do obrotu paliwa niewiadomego pochodzenia. Powód wskazał, że Naczelnik Urzędu Celnego na podstawie badań jakościowych bezpodstawnie uznał, bez przeprowadzenia żadnych dowodów, że tak zły jakości paliwo nie mogło pochodzić z legalnego źródła, mimo, że jak podał powód, wszelkie dokumenty bezspornie potwierdzają, że wadliwa partia paliwa została zakupiona w (...) Terminal Paliw nr (...) w L..

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka Jawna A. K., M. K. z siedzibą w miejscowości K. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na podstawie koncesji udzielonej decyzją Prezesa URE z dnia 03 września 2004 r. znak: (...) (k. 46-49 akt adm.), zmienioną decyzją Prezesa URE z dnia 09 sierpnia 2007r. nr (...) (k. 50 akt adm.) i z dnia 04 kwietnia 2013r. nr (...) - (...) (k. 50- 53 akt adm.).

W toku kontroli (protokół kontroli nr akt kontroli (...) k. 6-9 akt adm.) przeprowadzonej w dniu 14 maja 2013r. przez inspektorów reprezentujących L. Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w L. na należącej do powoda stacji paliw zlokalizowanej w K. pobrano próbki oleju napędowego (protokół pobrania próbek paliw nr (...) k. 10-12 akt adm. i protokół pobrania próbek paliw ciekłych do użytku wewnętrznego Inspekcji Handlowej k. 13 akt adm.), które przekazano do (...) Laboratorium (...) z siedzibą w B. w celu zbadania jakości paliwa i jej zgodności z przepisami prawa (protokół przyjęcia próbki/ próbki kontrolnej do badań k. 14 i 15 akt adm.).

W wyniku przeprowadzonych badań stwierdzono niezgodność badanego paliwa tj. oleju napędowego z wymaganiami określonymi w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 09 grudnia 2008 roku w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz.U. z 2013r., poz. 1058) ze względu na zawyżoną zawartość estru metylowego kwasów tłuszczowych FAME, która wyniosła 23,0 % przy wymaganiach jakościowych max 7,0% (przy tolerancji $\leq 7,0+0,3$ %) oraz zawyżoną gęstość w temperaturze 15°C, gdyż wynik badania wyniósł 848,4 kg/m³ przy wymaganiach jakościowych określonych na min. 820,0 i max 845,0 kg/m³ (przy tolerancji $\geq 820,0-0,3, \leq 845,0+0,3$ kg/m³ (protokół z badań nr (...) z dnia 20.05.2013r. k. 16-17 akt adm.).

W dniu 04 czerwca 2013r. przeprowadzono kolejną kontrolę wprowadzonego przez Przedsiębiorcę do obrotu oleju napędowego na ww. stacji paliw, który został na nią dostarczony po 14 maja 2013r. (protokół kontroli nr akt kontroli PU.8361.157.2013 k. 18-24 akt adm.), a badania laboratoryjne pobranych wówczas próbek oleju napędowego

nie wykazały niezgodności badanego paliwa z wymaganiami określonymi w powołanym rozporządzeniu w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (protokół z badań nr (...) k. 35- 36 akt adm.).

W związku z powyższym Prezes URE wszczął z urzędu w dniu 30 stycznia 2014r. postępowanie w sprawie wymierzenia powodowi kary pieniężnej, o czym zawiadomił go pismem z tego samego dnia (k. 16-17 akt adm.), zwracając się jednocześnie o udzielenie wszelkich informacji mogących mieć wpływ na treść rozstrzygnięć podejmowanych w prowadzonym postępowaniu, składanie w tym zakresie stosownych wniosków dowodowych, a w szczególności o ustosunkowanie się do ustaleń zawartych w protokołach kontroli z dnia 14 maja i 04 czerwca 2013r. (k. 37 akt adm.).

W odpowiedzi z dnia 14 lutego 2014 r. (k. 41-46 akt adm.) Przedsiębiorca wskazał, że zakwestionowany olej był dostarczony do stacji paliw dwoma transportami w dniach 08 i 10 maja 2013 r. Ze środka transportu został przepompowany bezpośrednio do zbiornika stacji paliw. Przedsiębiorca stwierdził, że olej napędowy przy pobraniu z Terminalu w L. nie był badany na zawartość estru oraz gęstość, oraz że nie dokonywał w zbiorniku ani podczas transportu jakichkolwiek manipulacji tym olejem. Podniósł, że nie posiada urządzeń ani możliwości badania, czy olej spełnia wszystkie wymagane parametry. Nadmienił, że w przeszłości wielokrotnie badano sprzedawane u niego paliwo pod kątem zachowania wymaganych parametrów, lecz nieprawidłowości nie stwierdzono poza kontrolą z 14 maja 2013r. Przedsiębiorca załączył przy tym zestawienie przychodów, świadectwo legalizacji pierwotnej zbiornika pomiarowego, tablicę objętości zbiornika nr (...).

Ponadto w piśmie z dnia 22 marca 2014r. Przedsiębiorca wniósł o odstąpienie od wymierzenia mu kary pieniężnej za naruszenie warunków koncesji, ewentualnie złagodzenie tej kary poprzez obniżenie jej wysokości, ponieważ nie ponosi winy za jakość paliwa z uwagi na fakt, że do obrotu wprowadzone zostało paliwo o jakości odebranej z Terminalu w L.. Przedsiębiorca podniósł też, iż sytuacja finansowa Spółki nie pozwala na uiszczenie w zasadzie żadnej kary bez uszczerbku dla aktywów przedsiębiorstwa i będzie stanowić nadmierne obciążenie finansowe dla dalszego wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej. Do pisma załączył bilans sporządzony na dzień 31 grudnia 2013r., RZS porównawczy – sprawozdanie na dzień 2013-12-31, kopię formularza złożonego do Prezesa URE w związku z realizacją obowiązku uiszczenia opłaty z tytułu udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi za rok 2014 (k. 52- 59 akt adm.).

Pismem z dnia 11 kwietnia 2014 r. Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w niniejszej sprawie oraz o możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym w siedzibie Urzędu w celu ewentualnego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłaszanych żądań (k. 61 akt adm.).

W piśmie z dnia 05 maja 2014r. Przedsiębiorca przedstawiając swoje stanowisko w sprawie wskazał m.in., że karanie Przedsiębiorcy będącego ostatnim oferentem paliwa w całym łańcuchu obrotu tym wyrobem jest niezasadne. Przedsiębiorca jest bowiem wówczas obarczony wręcz nieograniczoną odpowiedzialnością za jakość wyrobów, której w praktyce nie jest w stanie sprawdzić. Przedsiębiorca stwierdził, że trudno jest od niego wymagać, aby każdorazowo po dokonaniu zakupu paliwa od innego Koncesjonariusza zlecał przeprowadzenia badań jakościowych tego wyrobu i uzależniał jego wprowadzenie do obrotu od wyników badań. Według Przedsiębiorcy Prezes URE powinien wziąć pod uwagę, czy Przedsiębiorca ma możliwość wyegzekwowania od sprzedawcy dochowania wszelkich warunków gwarantujących faktyczną, nie zaś dokumentacyjną jakość paliwa (k. 65- 66 akt adm.).

30 maja 2014r. Prezes URE wydał zaskarżoną Decyzję, która została sprostowana postanowieniem z dnia 16 października 2014r. nr (...) w zakresie numeru warunku koncesji naruszonego przez Przedsiębiorcę (k. 44-45 akt adm.).

Przychód Przedsiębiorcy z działalności gospodarczej ogółem za 2013r. wyniósł (...) zł (k. 57 akt adm.), a z działalności koncesjonowanej za ten sam rok wyniósł (...) zł (k. 58 akt adm.).

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie bezspornym jest fakt wprowadzenia do obrotu przez (...) Spółka Jawna A. K., M. K. z siedzibą w miejscowości K. oleju napędowego złej jakości, niezgodnej z przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 09 grudnia 2008r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz.U. z 2013r., poz. 1058) poprzez stację paliw mieszczącą się w miejscowości K.. Natomiast powyższe uzasadnia przyjęcie, że powód dopuścił się naruszenia warunków 2.1.2 oraz 2.2.5 posiadanej koncesji na obrót paliwami ciekłymi, zgodnie z którymi był obowiązany do przestrzegania przepisów dotyczących jakości paliw ciekłych i nie wolno mu było dokonywać obrotu paliwami ciekłymi, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami i wynikającymi z zawartych umów. Z kolei naruszenie przedmiotowych warunków koncesji implikowało wymierzenie mu kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012r., poz. 1059 j.t. ze zm.), stanowiącego, że karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Prezes URE wymierzył zatem Przedsiębiorcy za ww. naruszenia, których ten się dopuścił karę pieniężną w wysokości 28.000 zł.

Powód wniósł o uchylenie zaskarżonej Decyzji w części dotyczącej kary pieniężnej, żądając jednocześnie jej zmniejszenia do kwoty 5.000 zł. Uznając zatem, iż odwołanie powoda jest skierowane co do kary, Sąd rozpatrzył zasadność rozstrzygnięcia Prezesa URE zawartego w pkt 2 Decyzji. Jednocześnie podnieść trzeba, iż wniosek odwołania ograniczający się do domagania się przez powoda wzruszenia tylko rozstrzygnięcia w zakresie kary zakreślił jednocześnie granice orzekania przez Sąd, który w świetle art. 321 kpc nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie.

Analiza prawidłowości wymiaru kary przez Prezesa URE opierała się zatem w szczególności o dyrektywy wymiaru kary określone w art. 56 ust. 6 ustawy Prawo energetyczne, jak stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Organ ustalając wysokość kary pieniężnej jest bowiem zobowiązany do ich uwzględnienia, w myśl powołanego przepisu.

Sąd rozpatrując zatem podnoszoną przez powoda kwestię nieadekwatnej oceny przez Prezesa URE stopnia zawinienia Przedsiębiorcy, wziął pod uwagę, iż stopień zawinienia podmiotu ma wpływ na wysokość kary pieniężnej, ponieważ sama odpowiedzialność za naruszenie warunków koncesji na zasadzie art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego jest odpowiedzialnością obiektywną. Nie jest konieczne wykazanie umyślnej albo nieumyślnej winy ukaranego podmiotu. Jednakże nie oznacza to, że nie istnieje możliwość ograniczenia lub wyłączenia przedmiotowej odpowiedzialności (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 01 czerwca 2010r. sygn. III SK 5/10, LEX nr 622205). Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 05 lutego 2015r. o sygn. III SK 36/14, o ile do zastosowania klasycznych sankcji administracyjnych wystarczające jest stwierdzenie obiektywnego stanu niezgodności zachowania adresata z treścią normy, o tyle w przypadku nakładania przez organ kary pieniężnej, wymierzania jej wysokości oraz oceny możliwości odstąpienia od jej wymierzenia, istotną rolę odgrywają czynniki o charakterze subiektywnym, odtwarzane w oparciu o analizę całokształtu zachowania karanego przedsiębiorcy, jego motywacji, kontekstu zarzucanego mu naruszenia, czy chociażby wpływu przedsiębiorstwa na uchybienie obowiązujących norm. Jak podał Sąd Najwyższy, ukształtowała się zatem linia orzecznicza, zgodnie z którą przyjęto, że przedsiębiorstwo energetyczne może uniknąć kary, gdy wykaże, że obiektywne okoliczności danej sprawy uniemożliwiają mu przypisanie odpowiedzialności za naruszenia przepisów ustawy z uwagi na podjęte przez to przedsiębiorstwo działania o charakterze ostrożnościowo - prewencyjnym.

W niniejszej sprawie nie można natomiast przyjąć, aby (...) Spółka Jawna A. K., M. K. powziął stosowne działania o takim charakterze, przez co wpływ Przedsiębiorcy na zaistnienie uchybienia obowiązującym normom nie może zostać uznany za minimalny, czy wręcz wykluczony, nawet w sytuacji podnoszonej przez powoda niemożności faktycznej weryfikacji jakości zakupywanego przez niego paliwa. Powód podnosił bowiem wprawdzie, iż nie ma możliwości wyegzekwowania od dostawcy (...) S.A. Terminal Paliw nr (...) w L., aby paliwo przed opuszczeniem bazy poddane zostało badaniom, gdyż procedury (...) wykluczają pobieranie prób paliwa na terenie bazy i

uzależnianie zakupu danej partii paliwa od wyników badań laboratoryjnych reprezentatywnej próbki, w związku z czym Przedsiębiorca jest uzależniony od tego, czy zakupione paliwo istotnie odpowiada swoimi parametrami wszystkim danym na świadectwie jakości, jednakże z drugiej strony powód nie wskazał na żadne okoliczności wskazujące na prawidłowość podejmowanych przez niego czynności dla zabezpieczenia wprowadzenia do obrotu paliwa odpowiedniej jakości. Powód nie przedstawił dowodów które świadczyłyby, iż posiada procedury pozwalające na weryfikację jakości paliwa, czy utrzymanie niezmiennych właściwych parametrów paliwa pobranego od dostawcy. Tymczasem w niniejszym postępowaniu toczącym się z odwołania powoda to na nim zgodnie z art. 6 kpc spoczywał ciężar udowodnienia, że podejmował środki o charakterze ostrożnościowo - prewencyjnym, których zastosowanie rzeczywiście mogłoby prowadzić do ustalenia innego stopnia zawinienia Przedsiębiorcy. Powód nie przedstawił więc dowodów, że podejmował działania adekwatne do zapobieżenia skutkowi w postaci wprowadzenia do obrotu paliwa o niewłaściwych parametrach jakościowych. W ocenie Sądu samo stwierdzenie Przedsiębiorcy odnośnie niemożności sprawdzenia jakości paliwa w momencie jego załadunku nie może przesądzać o braku jego winy przy naruszeniu warunków koncesji. W przeciwnym przypadku koncesjonariusz zbyt łatwo mógłby uniknąć odpowiedzialności, a przecież zagrożenie sankcją unormowaną w przepisie Prawa energetycznego ma skutecznie przeciwdziałać właśnie tego typu naruszeniom przez ostatniego komercyjnego odbiorcę paliwa, aby nie polegał wyłącznie na zapewnieniach dostawcy, producenta i wystawianych przez niego świadectwach jakości, które podają wyłącznie jakość poddanego badaniu paliwa, natomiast nie świadczą o jakości paliwa wprowadzanego do obrotu. Myli się zatem powód twierdząc, że pomimo braku zawinienia został obciążony wysoką karą pieniężną.

Powód nie kwestionował natomiast szkodliwości czynu w postaci wprowadzenia do obrotu paliwa nieodpowiadającego normom jakościowym. Za pozwanym należy przyjąć, że każde przekroczenie norm jakościowych paliwa charakteryzuje się szkodliwością, wywołującą negatywne skutki dla nabywców tego paliwa. W niniejszym przypadku przekroczone zostały dwa parametry jakościowe, przy czym parametr w zakresie zawartości estru metylowego kwasów tłuszczowych został przekroczony aż o 215% w stosunku do wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych. Przekroczenie gęstości w temperaturze 15°C wynosiło zaś 0,37% w stosunku do normy.

W świetle więc powyższego, a także przedstawionych informacji i dokumentów potwierdzających wielkość przychodów osiągniętych przez Przedsiębiorcę z tytułu prowadzonej działalności koncesjonowanej w roku 2013 - w wysokości (...) zł, Sąd uznał, że wymierzona kara pieniężna w wysokości 28.000 zł, stanowiąca zaledwie (...) przychodów z tego tytułu, jest adekwatna do możliwości finansowych Przedsiębiorcy, a także wystarczająca dla spełnienia swych represyjno-prewencyjnych celów.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, że Prezes URE mógł, stosownie do treści art. 56 ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne, wymierzyć powodowi karę pieniężną w wysokości do 15 % przychodu ukaranego przedsiębiorcy wynikającego z działalności koncesjonowanej, orzeczona w Decyzji kara pieniężna ustalona została zatem z uwzględnieniem przepisu art. 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne i pozostaje we właściwej proporcji do przychodu powoda.

Przy czym podniesiona przez powoda okoliczność nałożenia na niego kary w wys. 18.000 zł przez organ podatkowy, w ocenie Sądu nie powoduje istotnej zmiany w zakresie jego możliwości finansowych z uwagi na niemałe przychody powoda, które z działalności gospodarczej ogółem wyniosły (...) zł. Ponadto Przedsiębiorca nie podnosił w odwołaniu, że nie ma możliwości uiszczenia kary pieniężnej w wymiarze określonym w zaskarżonej Decyzji. Wobec tego przyjąć należało, że wysokość wymierzonej kary pozwala na jej uiszczenie bez uszczerbku dla przedsiębiorstwa powoda.

Kara pieniężna, o której wyżej mowa, pełnić będzie funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a więc będzie zarówno realną dolegliwością dla ukaranego podmiotu, stanowiącą reakcję na naruszenie przepisów, ale także wyraźnym ostrzeżeniem, zapobiegającym powtarzaniu nagannych zachowań, zatem będzie karą odpowiednio odczuwalną dla przedsiębiorcy, wobec czego niecelowym byłoby jej zmniejszenie.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, że ustalone w postępowaniu administracyjnym okoliczności w pełni uzasadniają nałożenie na powoda kary pieniężnej w wysokości określonej przez Prezesa URE w zaskarżonej Decyzji.

Nadto odnosząc się do zarzutów powoda dotyczących procedury administracyjnej Sąd stwierdził, iż nie mogą być one skutecznie podnoszone w postępowaniu przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Sąd uznał, że nawet gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych, to nie mogą one być przedmiotem postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, bowiem Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym (vide Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 lutego 2007 roku, sygn. akt VI ACa 952/06). Podkreślenia wymaga, że postępowanie przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie stanowi kolejnej instancji postępowania administracyjnego, a wniesienie przez stronę odwołania otwiera drogę postępowania cywilnego o kontradyktoryjnym charakterze, w którym sąd zobowiązany jest osądzić sprawę od nowa (vide Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 24 października 2006 roku, sygn. akt VI ACa 1026/05).

Biorąc powyższe względy pod uwagę Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił wniesione przez powoda odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.

O kosztach zastępstwa procesowego rozstrzygnięto na podstawie art. 98 i 99 kpc stosownie do wyniku sporu.

SSO Maria Witkowska